

Він пішов не за славою.
Він пішов, бо інакше не міг.
Бо вдома чекали діти. Бо була Україна.
З 04 грудня 2024 року наш Саша став зниклим безвісти.
З того дня наш дім жив у тиші очікування.
Кожен дзвінок — надія.
Кожне повідомлення — страх.
Ми прожили 7 місяців, у яких не було спокійного сну.
Ми вчилися дихати між молитвами.
Ми чекали... просто чекали.
28 грудня 2024 року увімкнувся його телефон.
І прийшли слова, які неможливо прийняти серцем:
«Ваш чоловік помер...»
Я не повірила.
Бо любов не приймає смерть без прощання.
Бо серце дружини знає — він десь є.
Ми шукали. Ми вірили. Ми чекали далі.
24 травня 2025 року рідні зниклих безвісти 32-ї бригади поїхали на обмін.
І там, серед чужого болю, хтось сказав:
«Я знаю його. Він живий. Його перевели до Росії».
І в наш дім знову повернулася надія.
Тиха. Обережна. Така, що боїться дихати голосно.
Але вона жила недовго...
7 червня 2025 року з'явилися списки тіл.
І серед них — наше прізвище.
Я знову не повірила.
Я поїхала. Я говорила. Я благала світ почути мене.
Я дала інтерв'ю, бо вірила — якщо сказати правду вголос,
він обов'язково повернеться...
Після цього почали дзвонити з російських номерів.
Холодні голоси говорили, що мій чоловік — у мішку.
Що він — номер.
Що його не хочуть забирати.
Це були хвилини, коли серце перестає битися,
а ти все одно мусиш жити заради дітей.
Я чекала ще.

Я молилася ще.
І дзвінок з Вінниці...
«Приїдьте на впізнання...»
Так.
Це був він.
Мій Саша.
Наш Герой.
Найстрашніше було дізнатися дату поховання —
6 липня 2025 року.
У цей день народився наш син.
Йому виповнилося 7 років.
Він так чекав тата...
На свій день народження...
Ми не змогли поєднати смерть і дитинство в один день.
Тому поховали Сашу 9 липня 2025 року.
Я пишу це не для співчуттів.
Я пишу, щоб пам'ять жила.
Щоб світ знав, якою ціною ми платимо за свободу.
Мій чоловік — не номер.
Не мішок.
Не список.
Він — людина.
Він — батько.
Він — Герой України.

 ВІТАЮ. ПРОШУ ПРОЧИТАТИ І НЕ ВІДВЕРТАТИСЯ. UA

Я — дружина військовослужбовця Павлушка Олександра Миколайовича,
який загинув на Покровському напрямку в Донецькій області, захищаючи
нашу Україну.
Олександр був призваний на службу 16 травня 2022 року.
Він пішов захищати всіх нас — своїх дітей, свою родину, свою землю.
Наша історія — не з простих.
Ми пройшли 7 місяців пекельних випробувань, життя між надією і смертю.
З 04.12.2024 року мій коханий вважався зниклим безвісти.
Ми чекали.
Ми шукали.

Ми вірили кожним подихом.
Через 24 дні, 28.12.2024, увімкнувся його телефон...
І прийшли повідомлення:
«Ваш чоловік помер...»
Ще кілька сухих рядків.
Без пояснень. Без співчуття. Без правди.
Я не повірила.
Не вірила до останнього.
Бо серце дружини не приймає смерть без доказів.
Ми всі його чекали. Ми всі його шукали.
24.05.2025 року рідні зниклих безвісти 32-ї бригади поїхали на обмін.
І там сталося те, що знову вдихнуло в нас життя.
Звільнений з полону чоловік впізнав мого Олександра на плакаті і впевнено сказав:
«Він живий. Його перевели до Росії».
У нашій родині знову з'явилася надія.
Ми знову почали жити очікуванням.
Ми рахували дні.
Але ця надія тривала недовго...
07.06.2025 року в соцмережах поширили списки тіл, які країна-ворог передає на обмін.
1212 наших Героїв.
І серед них — наше прізвище.
Я знову не повірила.
Наступного дня я поїхала на обмін.
Дала інтерв'ю каналу ІНТЕР, де благала допомогти знайти мого чоловіка.
Через день це інтерв'ю облетіло весь світ.
Навіть Росію.
Про нашу сім'ю написали статтю.
І почалося справжнє пекло.
Дзвінки.
Повідомлення з російських номерів.
Вони писали, що мій чоловік стоїть на кордоні в рефрижераторі, “в мішку”,
№1198,
і що наша держава не хоче його забирати.
Це були нелюдські, жахливі моменти... 🙄

Але я заспокоювала себе і рідних.
Я вірила, що це може бути брехня.
Бо від ворога можна чекати будь-чого.
Я чекала.
Я шукала.
Я молилася.
І через місяць — дзвінок з Вінниці:
«Приїдьте на впізнання...» 🙄
Так...
Це був наш ГЕРОЙ.
Мій чоловік.
Батько моїх дітей.
Це було справжнє жахіття, яке неможливо забути.
Нам подзвонили і запитали:
«Чи готові ви поховати рідного 6 липня 2025 року?»
А саме цього дня народився наш синочок.
Йому виповнилося 7 років.
Він так чекав тата на свій день народження... 🙄🙄🙄
Ми не змогли зробити дитині такий “подарунок”.
Тому поховали Сашу 9.07.2025 року.
Я пишу це не заради жалю.
Я пишу, щоб це залишилося в історії.
Щоб увесь світ бачив,
як з нас, українців, знущаються.
Як крадуть життя.
Як крадуть надію.
І як, попри все, ми продовжуємо триматися.
🙏 Вічна пам’ять Герою Павлушку Олександрю Миколайовичу.
Герої не вмирають. Вони болять у серцях навічно.
Залишила дітей війна
без тата...